

Non possum, tam casu animum concussus amici,
Scribendi vires lingua animusq; negat,
Non tamen absistam ceptum desexere carmen
Augustine tibi, quod mea Musa canat,
Tu lubens patriam voluisti linquere terram,
Fvisti ad claros Urbis ab arte viros,
Heu quod ut ad sedes iterum veherere paternae,
Deripuit mors te praepopera ante manu,
Nobis nostra foret fors longe gratior, esses
Si tantum patria contumelatus humo
Non oculos praesbere tuos, non funera amici
Producunt tua, nec quis stent illus adest,
Quantum evae, in patrijs potuisse occumbere campis
Atq; in amicorum fundero dextrâ animam!
Hi sunt felices, bi terq; quaterq; beati,
Quis ante ora patrum contigit oppetere,
At tu nunc placida composus pace quiescis
A patriâ procul, & te Witebergâ tenet,
O spes occisas! ô vota perempta tuorum!
In curas nostras area lata patet,
Scribere plura libet, sed praemerore loquendo
Vox fessa est, & mens ingeniumq; bebet at.
Heu quod in ignota Augustine jacebis arena,
Quodq; ipso in reditu mors tua facta, queror,
Istoc postremo donote munere amoris
Es tu in perpetuum salve & amice vale.

Mæstus faciebat Petr. Sax. Strand. Hoff.

Witebergâ jam abiturus.

F I N I S,

Bischof vnd. 2. 1597.